

^a Socrat. Hist. Eccl. l. 2. cap. 1. *quod manifestè omnibus constaret me onus istud reformidare, ut quicquid acciderit, & apud Deum, & apud homines culpa omni caream: imprimisque apud Patrem Theophilum. Et post alia: Nolo autem sermonem de me cuiquam præbere, quasi ignotus creationem illam occupaverim, sed tanquam rei totius gnarus Deo carissimus Pater Theophilus, ac quemadmodum probè omnia norit, perspicue mihi significans ita de me deliberet. Nec enim meo me in vitæ statu persistere, aut mecum philosophari permittet, aut iudicii de me postea ferendi, meque ex Episcoporum numero expungi locum sibi nullum relinquet. Quid plura? nec tamen unum hujus consuetudinis testem Synesium proferam. Adhibebo quoque Socratem^a, qui de Athanasio Alexandriam post exilium redeunte scribens hæc ait: Athanasius per Pelusium recta Alexandriam iter capit, & in singulis civitatibus ad quas adven-
^b Soz. l. 1. c. 23. *tabat docuit; in quibusdam vero Ecclesiis etiam ordinationes fecit. Adhibebo Sozomenum^b, qui narrans quomodo Meletius ex hoc in Concilio Nicæno damnatus fuerat, quod, ut ait Epiphanius^c, tam in carcere, quam itinere, ad quamcumque regionem, locumque peragraret, Clericos, Episcopos, Presbyteros, & Diaconos instituisset, ac privatas Ecclesias fundasset, docet huncce Meletium, ministrorum ordinationes ad Petrum solum pertinentes, sibi arripuisse. Et quis apud eundem Sozomenum^d non legit Theophilum Alexandrinum Patriarcham venisse Geras, quæ pusilla civitas Augustamnicae Provinciae à Pelusio plus minus quinquaginta stadiis distat, & hortatum esse Nilammonem Monachum, quem Geritæ Ecclesiæ suæ Antistitem elegerant, ut ordinationem à se oblatam acciperet? Adhibebo & Isidorum Pelusiotam, qui de Martiniano Presbytero sub Eusebio Pelusii Episcopo degente ad Cyrillum Alexandrinum in Epistolis scribens hæc ait^e: Nuper quidem aurum Alexandriam præmisit, Episcopatum aucupans. Quod cum sanctitas tua comperisset, per litteras comminata est, &c. Et paulo post. Litteris tuis minisque contemptis ac pro nihilo habitis Alexandriam perrexit, sibi quidem Episcopatum captans, tuæ autem famæ (ut qui sacras ordinationes pecunia addicas) labem inferens. Argumenta alia his superaddere quis non superfluum existimabit, cum ex prædictis pateat Alexandrinum Patriarcham, non tantum in prima Ægypto, sed etiam in Augustamnica & Libya Præfules ordinasse?**

Addam potius cum eruditissimo viro non tantum Episcoporum, sed etiam omnium Ecclesiæ ministrorum ordinationem ad Alexandrinum Episcopum ex antiqua consuetudine spectasse. Nec leviter sanè, cum hæc sententia valde probabilibus nitatur argumentis. Inter illa duo potissimum apud Authores historiæ Ecclesiasticæ observare est, unum quidem de jure, alterum de facto. Juris, fide dignus testis est Sozomenus^f, dum temerarios Meletii conatus describens, ait ordinationes in universum ab eo factas ad Petrum Alexandrinum solum pertinuisse. Græca editio *ἐνέργειαν* habet cum in ea non Episcoporum *χειροτονίαν*, sed *χειροτονίαν* absolute à Meletio intentatam damnet. Nec re vera Episcopos solum ordinaverat Meletius, sed etiam Presbyteros, Diaconos, aliosque Ecclesiæ ministros, ut legitur apud Epiphanium. Quod autem de facto Alexandrinus Antistes per omnes Ecclesias, Clericos quoscumque ordinaret, clarè indicat Theodoretus, vel potius Epistola Concilii Nicæni apud Theodoretum^g, cum dicitur Concilii Patres statuisse, ut si quis ex ministris à Meletio ordinatis ad idem ministerium postea assumeretur, id non sine consensu Episcopi Alexandriae fieret, & in quacumque Ecclesia Ægypti constitueretur, nonnisi post alios ministros ab Alexandrino Episcopo ordinatos federet. Quis enim ex his non infert, Alexandrinum Episcopum pro singulis & in singulis Ecclesiis ministros ordinasse? Unde cum Theophilus Alexandrinus Dioscorum Hermopolis Episcopum ordinasset, duos in eadem Ecclesia creavit Clericos, Socrate teste^h: Theophilus,

[τῶν] ὑπὸ τὸν τιμώτατον καὶ συλλειτουργὸν ἡμῶν Ἀλέξανδρον προέχειροτονημένον. ^h Socrat. hist. Eccl. l. 6. c. 7. Θεόφιλος τε ὁ Ἀλεξανδρείας ἐπίσκοπος πάντοτε ἡγάγετο, καὶ ἐτίμα τὰς ἀνδρας, διὸ καὶ ἐν αὐτῶν τὸν Διόσκορον ἐπίσκοπον καὶ τὴν Ἐρμιόπολιν, βίᾳ ἐκάλυσεν. δύο δὲ ἐν αὐτῶν παρεκάλησε συνεῖναι αὐτῷ, καὶ μὲν ἐπεισεν, ὡς ἐπίσκοπος δὲ ὅμως καὶ προσηγύμνασεν, [καὶ τῇ τῶν κληρικῶν ἀξίᾳ τιμήσας τὴν οἰκονομίαν τῆς ἐκκλησίας αὐτοῖς ἐνεχώρησεν.]